

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1613/2024
25.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Светлане Томић Локић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела проневера у обављању привредне делатности из члана 224. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Немање Никитовића, поднетом против правноснажни пресуда Вишег суда у Краљеву, Посебно одељење за сузбијање корупције К-По4. 54/21 од 19.04.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 По1-14/24 од 05.09.2024. године, у седници већа одржаној дана 25.03.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Немање Никитовића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву, Посебно одељење за сузбијање корупције К-По4. 54/21 од 19.04.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 По1-14/24 од 05.09.2024. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву, Посебно одељење за сузбијање корупције К-По4. 54/21 од 19.04.2024. године окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело проневера у обављању привредне делатности из члана 224. став 3. у вези става 1. Кривичног законика за које је осуђен на казну затвора у трајању од једне године, коју ће издржати у просторијама у којима станује уз примену мере електронског надзора, тако да исте окривљени не сме напуштати, осим у случајевима прописаних законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора. Другим ставом пресуде, окривљени је обавезан да плати оштећеном привредном друштву „Тенен“ доо Ченеј, на име накнаде штете, износ од 4.260.001,40 динара, са законском затезном каматом почев од 11.12.2017. године, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док је оштећено привредно

друштво „Тенен“ доо Ченеј, на основу члана 258. ЗКП, ради истакнутог имовинско-правног захтева, у вишем износу од досуђеног, упућено на парнични поступак. Истом пресудом одлучено је и о трошковима кривичног поступка на начин како је то ближе наведено у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 По1-14/24 од 05.09.2024. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Краљеву, Посебно одељење за сузбијање корупције и браниоца окривљеног АА и пресуда Вишег суда у Краљеву, Посебно одељење за сузбијање корупције К-По4. 54/21 од 19.04.2024. године је потврђена. Жалба пуномоћника оштећеног доо „Тенен“ Ченеј, изјављена против пресуде Вишег суда у Краљеву, Посебно одељење за сузбијање корупције К-По4. 54/21 од 19.04.2024. године, одбачена је као недозвољена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Немања Никитовић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439, тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и на седници већа, коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, односно да се правноснажне пресуде заснивају на доказу на коме се по одредбама закона не могу заснивати. Као незаконит доказ бранилац означава фотокопије превозница са посебним освртом на чињеницу да се ради о приватној исправи за коју не важи претпоставка истинитости.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су, по налажењу Врховног суда, неосновани.

Одредбом члана 112. став 26. Кривичног законика прописано је да се исправом сматра сваки предмет који је подобан или одређен да служи као доказ какве чињенице која има значај за правне односе, као и рачунарски податак.

Одредбом члана 405. став 4. ЗКП прописано је да се исправе које се користе као доказ, уколико је то могуће, подносе у оригиналу.

Из цитиране законске одредбе јасно произлази да, у ситуацији када није могуће прибавити исправу у оригиналу, као у конкретном случају, није искључена могућност употребе фотокопије исправе, при чему питање да ли фотокопија исправе представља законит доказ, представља фактичко питање у сваком конкретном случају и зависи од тога да ли постоји сумња у истинитост исправе, а самим тим да ли је таква исправа подобна да служи као доказ неке чињенице која има значај за правне односе.

У поступку је доведена у питање законитост исправе и иста је у побијаној пресуди цењена али наведене чињенице нису утврђене коришћењем исправе у фотокопији, чија се законитост оспорава, већ налазом и мишљењем вештака финансијске струке којим је утврђено задужење робе у малопродајном објекту и висина мањка, коришћењем само документације где је окривљени својим потписом потврдио да је преузео робу, а невезано да ли је задужио продавницу или је продавао са возила које је допремило робу од оштећеног, па су супротни наводи у захтеву од стране Врховног суда оцењени као неосновани.

Даље, у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена и повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која је учињена на тај начин што, иако је одредбом члана 224. Кривичног законика прописано да кривично дело проневера у обављању привредне делатности чини онај ко у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист присвоји новац, хартије од вредности или друге покретне ствари које су му поверене на раду у субјекту привредног пословања, изрека осуђујуће пресуде не садржи таксативно побројане покретне ствари које су поверене на раду окривљеном АА, те самим тим изрека пресуде не садржи битна обележја кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим.

Овакви наводи су од стране Врховног суда оцењени као неосновани, а како су исти већ били предмет оцене другостепеног суда поводом поднетих жалби на првостепену пресуду, о чему је другостепени суд дао довољне и јасне разлоге на страни 3 пасус 7 и страни 4 пасус 1 образложења пресуде, дате разлоге овај суд прихвата и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

При томе, сама чињеница да изрека побијане пресуде не садржи „друге ствари“ које је окривљени присвојио, а које су му поверене на раду у субјекту привредног пословања, не искључује постојање овог кривичног дела посебно из разлога што изрека иако не садржи попис покретних ствари које су му поверене у раду, садржи вредност поверене робе, па су супротни наводи браниоца од стране Врховног суда оцењени као неосновани.

У преосталом делу поднетог захтева, где бранилац окривљеног указује на чињеницу да се фотокопија користити само када није могуће прибавити исправу у оригиналу и оспорава могућност прибављања оригинала спорних отпремница, доводи у сумњу аутентичност потписа који се налази на спорним отпремницама, оспорава аутентичност отпремница које су биле предмет вештачења као и веродостојност превозница и калкулација, а указује и на чињеницу да се у списима предмета не налазе отпремнице ни у фотокопији ни у оригиналу, а налазе се одређене превознице (иако из списка произлази да је роба превожена камионима ПД „Тенен“ доо Ченеј те превозница нема), а којим свим наводима бранилац оспорава утврђено чињенично стање и указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП којим су прописани разлози због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости, у овом делу, оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је на основу одредби члана 491. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић